

FEJZSÁG SZÍNTHÉKO

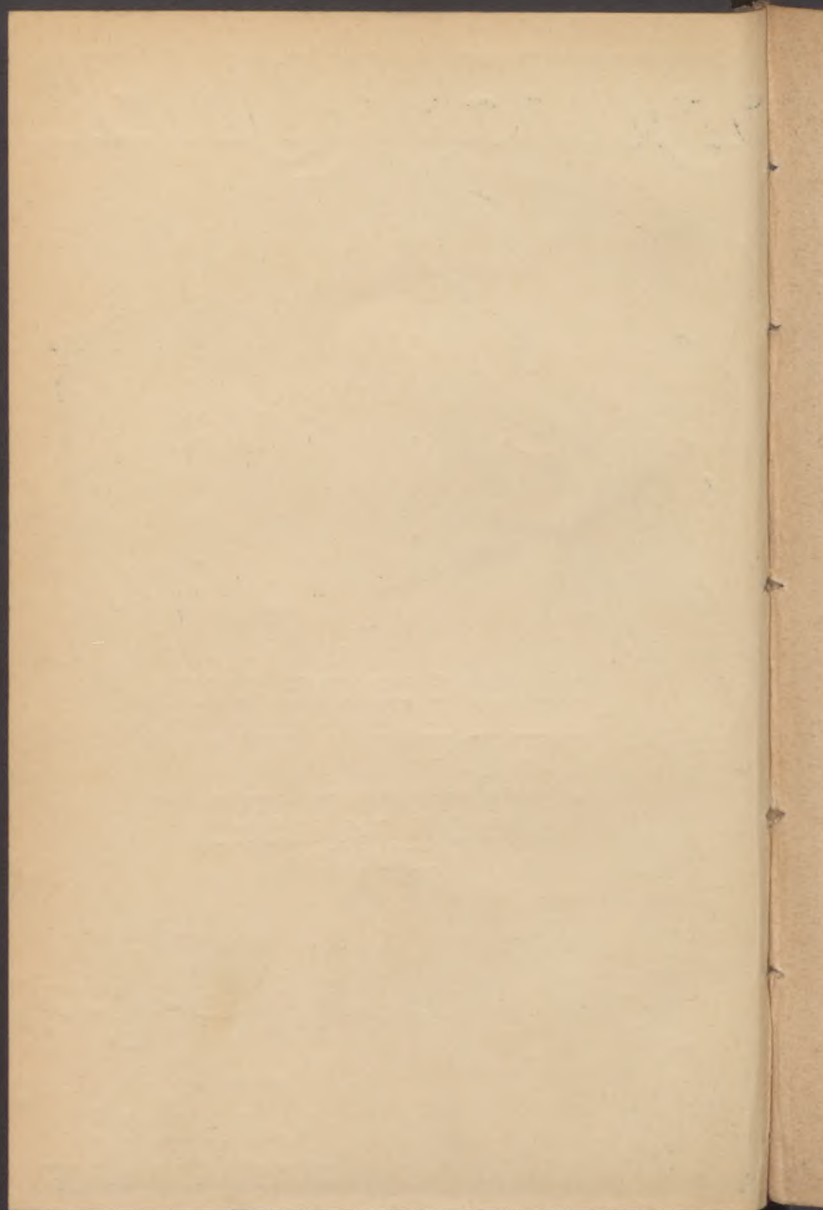
II.

DÁNIELNÉ LENGYEL LAURA

TERÉZ NÉNI

SZINMŰ: FIATAL LEÁNYOK
SZÁMÁRA

Ségrády Testvérek
kiadása Budapest. Ára:
80 Ffiller

TERÉZ NÉNI

SZINMŰ FIATAL LEÁNYOK SZÁMÁRA
KÉT FELVONÁSBAN

IRTA

DÁNIELNÉ — LENGYEL LAURA

BUDAPEST, 1916
LÉGRÁDY TESTVÉREK KIADÁSA

*Paed.
8025mc*

SZEREPLŐK:

Teréz néni.

Török Istvánné.

Jolán.

Erzsike leányai.

Fehér Kálmán hadnagy (rokonuk.)

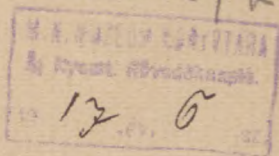
Szakácsné.

Előadni csak öt példány megrendelése után lehet.

10.290/2

(Egy nagyobb vidéki városi háznak verandája. Csinos izléssel, kerti székekkel, asztallal, színes kis párnákkal.)

ELSŐ FELVONÁS.

ELSŐ JELENET.

Törökné, Jolán, Erzsike.

TÖRÖKNÉ *(az asztalnál ül a most postán érkező leveleket bontogatja, a leányok kíváncsian, érdeklődéssel nézegetik).*

JOLÁN: Nincs levelem édesanya?

TÖRÖKNÉ: Várj csak, most nézem át őket. Nincs semmi. Hanem itt van egy levél Teréz nénitől. Lássuk csak, mit ír a néni?

JOLÁN *(közelebb lép)*: A drága, kedves, jó Teréz néni. Olvassa csak édes anyuskám, biztosan valami szép ajándékot küld s azt jelenti be levelében. Vagy talán megint meghív bennünket, milyen kellemes nyarat töltöttünk nála tavaly.

ERZSIKE *(elgondolkozva)*: Igazán jó

volt, de nem hiszem, hogy most kedve volna meghívásra.

TÖRÖKNÉ: Bizony nehéz napok ezek. A keresztfia Kálmán, kit úgy szeret, a harctérren van.

JOLÁN: Olyan jókedvű leveleket ír.

ERZSIKE: És ki tudja milyen rettenetes dolgokat él át...

JOLÁN: Te mindig csak a kellemetlen dolgokra gondolsz.

ERZSIKE: Nem tehetek róla, a harctér nem bálterem.

TÖRÖKNÉ: Ez bizonyos. De édes Istenem, mindenki kiveszi most részét a bajokból. Annyi bizonyos, hogy Teréz néni épen úgy szereti Kálmánt, mint titeket. Ti és a fia vagytok kedveltjei. Igyekeztek a jó néni szeretetét megtartani.

JOLÁN: Hiszen ez természetes.

ERZSIKE: Olyan jó, olyan szives, olyan nagylelkű volt irányunkban. Soha le nem róható hálaival tartozunk neki.

TÖRÖKNÉ: Ez igaz. Mikor te Jolánka felkeltél a tifuszból olyan, de olyan gyöngé voltál. Az orvos azt tanácsolta, hogy vigyelek tengerhez. Bizony akkor semmiképpen sem tettem eleget az orvos parancsainak. Szegény, jó apátok nemrégiben halt meg.

ERZSIKE: Édes, édes jó apa...

TÖRÖKNÉ: Segítség, tanács nélkül álltam. Lesujtva a bánat^{tól}, szinte tehetetlenül. És ekkor jött Teréz néni... A legnagyobb bajban, szomoruságban, bánatban mellém állt, támogatott. Segített rajtam pénzzel, tanácscsal, mindenképen... Fölrázott csüggetegségemből s a saját elszánt akaraterejét szinte belémsugalmazta. Téged pedig Jolánka, elvitt magával tengeri fürdőbe.

JOLÁN (*nevetve*): Ujjé s micsoda fényes élet volt az! ... Alvás, evés, fürdés, napozás. Két ruhát is kaptam a nénitől. Emlékszel Erzsike! Az egyik világoskék grenadin volt, a másik fehér batiszt apró, kis, piros babokkal. Olyan, édes, szép ruhák voltak.

ERZSIKE (*mosolyogva*): Emlékszem. Mikor neked már nem kellett, én hordtam őket még sokáig.

JOLÁN: Igen, mert akkor én már új ruhát kaptam a nénitől. Rózsaszínű fulard volt, a születésnapomra kaptam. No, hanem az a felséges tengeri fürdőzés, azt soha el nem felejtem, míg élek! Mennyit tudtam én a tifusz után enni. Mindenki mulatott az étvágyamon. Teréz néni meg úgy örült, mikor látta, hogy hizok és eszem. Mindennap megmérgetett és hanem gyarapodtam, olyan nagyon szomorú volt. (*Mosolyogva néz maga elé.*) A néni nagyon szeret engem.

Teréz néni

ERZSIKE: És ugy-e te is szereted őt?

JOLÁN: Nohát ez természetes. Ki ne szeretne egy olyan kedves és jó rokont?

TÖRÖKNÉ (*mosolyogva*): Annyit fecsegetek, hogy el sem olvashatom tőletek a Teréz néni levelét. No most csend legyen, halljuk mit ír a néni?

JOLÁN: Igazán kíváncsi vagyok. Talán valami szép ajándékát jelenti be.

ERZSIKE: Vagy értesítést küld Kálmánról.

TÖRÖKNÉ: No hallgassatok már (*olvassa a levelet*) Kedves Olgám, a napokban nálatok leszek. 20-ikán reggel indulok innét a személyvonattal. Fontos és nagy okok kényszerítenek reá, hogy elhagyjam otthonomat és nálatok keressék vigasztalást, békét, nyugalmat. Isten veletek! A viszontlátásig is ölel szerető rokonok Teréz. (*leteszi a levelet*) Istenem mi ez? Mi történt?

ERZSIKE: Istenem, talán Kálmán... ? Csak nem sebesült meg Kálmán?

TÖRÖKNÉ: Nem hiszem. Azt megirta volna.

JOLÁN: Talán beteges és ápolásra van szüksége.

TÖRÖKNÉ: Én is azt hiszem. Szegény, jó Teréz. No nálunk mindent megkap, amire csak szüksége van. Gyöngédségben, ápolásban nem

lesz hiánya. Hiszen így is csak csekély részét törlesztettük a nagy hálának, mellyel jóságának tartozunk.

ERZSIKE: Én mindent megtennék érte.

JOLÁN: Én is, az természetes. De talán túlozzuk a dolog fontosságát s lehet a néni is túlerős kifejezéseket használ levelében. Most olyan izgatottak a lelkek s az ember többet mond, amennyit akar. Talán nincs is semmi baj.

TÖRÖKNÉ: Adja Isten. De gyermekek, hányadika is van ma?

ERZSIKE: Huszadika.

TÖRÖKNÉ: Istenem, hiszen akkor Teréz néni ma reggel indult el. Hozzátok ide csak a menetrendet. Mikor érkezik a vonat? Kimegyünk elébe.

ERZSIKE *(átnyujtva a menetrendet, együtt keresik a kolozsvári vonatot, hangosan mondja)*: A vonat érkezik 6 óra 4 perckor. *(A karkötőn levő órájára néz.)* Mindjárt 7 óra. Istenem, elkéstünk...

TÖRÖKNÉ: Ez igazán bánt. *(Megnézi a levél dátumát)*. Három napig jött a levél. Persze a háboruban a posta nem lehet pontos.

ERZSIKE: Mégis talán indulnunk kellene.

JOLÁN: Most már várjunk.

ERZSIKE: Hátha késik a vonat és még kint találjuk a nénit. *(Kopogtatás)*.

MÁSODIK JELENET.

Előbbiek. Teréz néni.

TÖRÖKNÉ (*a legnyájásabb mosollyal, szeretetteljesen*): Drága jó Terézem, ne haragudjál. Későn jött a leveled. Épen most olvastuk (*a levélre mutat.*)

JOLÁN: Édes, kedves Teréz néni.

ERZSIKE (*szótlatlanul kezét csókol és székét tol a néni felé.*)

TERÉZ NÉNI (*leül*): Itt vagyok gyermekeim és soha életemben nem volt olyan nagy szükségem szeretetteljes jószágokra, gyöngéd-ségetekre, mint most...

TÖRÖKNÉ: Csak nem történt valami baj? Talán Kálmán?

TERÉZ NÉNI: Nem, Kálmán jól van. Ez vigasztal meg minden szomorúságomban. Most hogy ez a szerencsétlenség reám sujtott, azonnal megírtam neki. És a levele... a levele itt van szivem felett. Azt írja, hogy amint szabadságot kaphat, hazarepül s életének egyetlen célja elfeledtetni velem a csapást, mely reám sujtott.

TÖRÖKNÉ: Csapás?

ERZSIKE: Talán pihenne kissé a néni előbb *elszedi tőle kalapját, felöltőjét, keztyűjét.*) Oly fáradtnak látszik.

TERÉZ NÉNI (*megsimogatja Erzsike ar-*

cát): Köszönöm édes gyermekem. De jobb, ha előbb átesünk mindenben. Hát csak hallgassatok meg...

TÖRÖKNÉ: Mi az édes Terézem?

TERÉZ NÉNI: Isten sulyos megpróbáltatásnak vetett alá engem és titeket is. Hiszen amink volt, az előbb-utóbb ugyis a tietek, meg a Kálmáné lett volna.

TÖRÖKNÉ: Az Istenért mi történt?

TERÉZ NÉNI: Szegény vagyok édes gyermekeim, minden vagyonom elveszett.

TÖRÖKNÉ: Lehetetlen.

TERÉZ NÉNI: Én is azt gondoltam eleinte, hogy csak rossz álom az egész. Küzdtem, vergődtem a bizonyosság ellen. De most már hiába. A végzet betelt. Kifosztott koldus vagyok kedveseim. S azért is mondtam, hogy nagyon is reászorulok jóságos, gyöngéd támogatásokra.

ERZSIKE: Ne, ne beszéljen így édes, jó Teréz néni. Ezt én nem birom hallgatni. Hát elveszett a vagyona? Bizony ez szomorú. Mert Teréz néni annyi jót és áldásost cselekedett volna vele, mint senki más. De aki már annyi jót tett, annyi nemes cselekedetet művelt, az nagy vagyont gyűjtött össze magának a szívekben, a lelkekben. S mi bodogok leszünk, ha egy redőt is lesimithatunk homlokáról s ha mosolyra derithetjük nemes lelkét.

TÖRÖKNÉ (*türelmetlenül*): Természetesen. Ezt mindnyájan tudjuk Erzsikém. De e sok fölösleges beszéd helyett, mégis szeretném tudni, hogy mint következett be a szörnyű csapás?

TÖRÖKNÉ: A bank, melyre vagyonom volt bízva, tönkre ment.

TÖRÖKNÉ: Ah Istenem... Nem kellett volna egy bankra bízni az egész nagy vagyont.

TERÉZ NÉNI: Most már én is tudom. De hiába, a szerencsétlenség reám szakadt.

TÖRÖKNÉ: Nagy hiba volt tőled édes Terézem, — ne haragudjál meg, de ki kell mondanom, — óriási hiba volt, hogy soha se kértél tanácsot tőlünk, rokonaidtól, barátaidtól.

TERÉZ NÉNI: Elismerem, nagy hiba volt.

TÖRÖKNÉ: Ha megengeded, hogy betekintésünk legyen ügyeidbe, sohasem történik meg ez a szerencsétlenség.

TERÉZ NÉNI: Lehetséges.

ERZSIKE (*közbeszól*): Édes, jó anyukám minek beszélünk most erről? A baj már megvan. Minek róla tovább tárgyalni és keseríteni a Teréz néni áldott, jó szívét. Vagy mit is mondok, tulajdonképen nem is történt olyan nagy szerencsétlenség. Mi is, Kálmán is, mindig megéltünk a magunk emberségéből, meg-

élünk ezután is. Teréz néninek pedig itt lesz az otthona, nálunk, velünk. És én olyan boldog vagyok, ha arra gondolok, hogy ezentul sohasem távozik el tőlünk.

TÖRÖKNÉ: Ez természetes. Nemcsak te, mindnyájan örülünk, ha szolgálatára lehetünk Teréz néninek. De te gyermek vagy Erzsike és nem látod át a dolgok komolyságát és fontosságát úgy, amint mi idősebbek és tapasztaltabbak azt látjuk. Látod Teréz néni nagy kényelemhez szokott ám s mi mindazt, mi eddigi életéhez tartozott, nem adhatjuk meg neki.

TERÉZ NÉNI: Amit módokban van adni, szívesen adjátok, tudom, s ez nekem elég.

ERZSIKE: Tudtam én azt édes jó Teréz néni, tudtam én azt, hogy maga elnéző lesz irántunk.

TÖRÖKNÉ: Bizony édes Teréz, ezt meg kell tenned. Nagyon szűken élünk, szörnyű a drágaság.

TERÉZ NÉNI: Tudom én azt jól.

ERZSIKE: Tudja azt a néni és jóságos szíve azonnal megbocsátja, ha csak azt adhatjuk, amit lehet és nem azt a mit szeretnénk.

TERÉZ NÉNI (*magához vonja s figyelmesen nézi Erzsike arcát*): Te jó gyermekem... Édes kis leányom...

TÖRÖKNÉ (*mosolyogva*): Igen jó gyermek... Kissé rajongó, kissé fellengző. Az éle-

tet sohasem vette olyan komolyan, mint Jolánka.

TERÉZ NÉNI (*Jolán felé fordul*): Tulságosan is komoly vagy gyermekem. Még egy szavadat sem hallottam, mióta itt vagyok. Még azt sem mondtad nekem: Isten hozta néni, szívesen látjuk.

JOLÁN: Oh Istenem, hiszen Teréz néni azt ugysis tudja.

TERÉZ NÉNI: Persze, hogy tudom. Hiszen csak tréfáltam.

TÖRÖKNÉ (*szomoruan felsóhajt*): Pedig nincs is tréfára való idő. No gyere édes Terézem, megmutatom a szobádat. Jó lesz? Kipihenned magadat a hosszú ut után.

MÁSODIK FELVONÁS.

(*Két hónappal később történik, mint az első felvonás. Szín ugyanazon veranda és butorzat*).

ELSŐ JELENET.

Törökné. Szakácsné.

(*Törökné az asztalnál ül és írja a számokat, a szakácsné diktálja mit költött*).

TÖRÖKNÉ (*haragosan*): Hát ez bor-

zasztó. Mindennek hogy felment az ára. Már a krumpli is megfizethetetlen...

SZAKÁCSNÉ: Bizony én jobban is szeretném, ha a nagysága velem jönne a piacra. Én már vásárolni sem merek. Folyton kételkednek a szegény ember becsületében.

TÖRÖKNÉ: Nem erről van szó, hanem maga nem is tudja, hogy 300 koronával többet költöttünk ebben az utolsó két hónapban.

SZAKÁCSNÉ: Hát kezét csókolom, hogyne költöttünk volna, mikor többen vagyunk, a Teréz nagysága is itt van.

TÖRÖKNÉ (*sóhajtván*): Régen egy vendég ellátása nem is számított semmit.

SZAKÁCSNÉ: De számít ma nagysága kérem. Az ember azt sem tudja, mit vásároljon? Ma is adott Erzsike kisasszony 80 fillért, hogy vegyek egy karfiolt, de csak 1 koronáért kaptam volna s csak akkorát, mint az öklöm.

TÖRÖKNÉ (*csodálkozva*): Erzsike karfiolra adott pénzt? Minek az neki?

SZAKÁCSNÉ: Én nem tudom kezét csókolom. Nékem ideadta, de nem tudtam hozni, itt van a 80 fillér.

TÖRÖKNÉ: Jól van. Elmehet. Lásson a főzéshez, hogy korán ebédelhessünk.

SZAKÁCSNÉ: Igenis kezét csókolom (*el.*)

MÁSODIK JELENET.

Törökné, Erzsike, Jolán.

JOLÁN *(haragosan kicsapja az ajtót, észre sem veszi, hogy édesanyjuk az asztalnál áll):* Hát ezt nem tűröm. Érted, nem tűröm. Hogy te engem folyton leckéztessél, figyelmeztessél. Hát ki vagy te? Ki vagyok én? *(Törökné észrevétlenül hátrahúzódik a sarok felé, a lányok nem veszik észre, hogy anyjuk a szobában van).*

ERZSIKE: Édes Jolánkám, hallgass reám.

JOLÁN: Nem hallgatok reád. Nem akarok hallgatni. Már elég volt.

ERZSIKE: Hát így is jó, többet nem beszélek.

JOLÁN: Eleget beszéltél. Szememre vetetted, hogy neveletlen és durva vagyok. Igaz, vagy nem igaz?

ERZSIKE *(nyugodtan):* Igaz. Mert az voltál.

JOLÁN: Miért? Mert Teréz nénit a legudvariasabban megkértem, hogy ne üljön a szobámba, mikor zongorázok. Tehetek én róla? Néha nem tűröm, hogy játékomat hallgassák. Minden nagy művésznak voltak eféle szeszélyei.

ERZSIKE: Csakhogy te nem vagy művész.

JOLÁN: De az leszek. Hiába irigykedel reám.

ERZSIKE: Magad is jól tudod, hogy igazságtalan vagy. Te tudod legjobban, hogy irigy nem vagyok.

JOLÁN: Eddig nem voltál, az igaz. De nagyon megváltoztál. Mindig kötölőzködöl. (*Nyersen*) Miért?

ERZSIKE: Mert nem akarom, hogy Teréz nénivel éreztesd szomoru, megváltozott helyzetét.

JOLÁN: Ki érezteti? Nem vagyok-e iránta a legudvariasabb, ha együtt kell lennem vele. De az egész napomat még sem tölthetem siró és szomoru vén kisasszonyok társaságában. Ez nem valami mulatságos.

ERZSIKE: Valaha az volt, míg szép ruhákat vett, meg fürdőhelyekre vitt magával. Három hónappal ezelőtt még nem merted volna megmondani neki, hogy jelenléte zavarja művészi játékodat. Hiszen szegény az ablaknál ült és csöndesen hallgatott.

JOLÁN: Miért nem mondod, hogy nyomorult örökségleső vagyok?

ERZSIKE: Ezt nem mondtam.

JOLÁN: De gondoltad. Mindig rosszat gondolsz rólam.

ERZSIKE: Szó sincs róla.

JOLÁN: Mintha csak ellenségem volnál.

Teréz néni okosabb nálad. Ő nem sértődött meg, mikor udvarias kérésemet előadtam. Szép, csöndesen, nyugodtan átment a saját szobájába.

ERZSIKE: Igen krétafehér arccal elhomályosult szemmel kiment a szobából.

JOLÁN: Ez nem áll. Nyugodt volt. Mosolygott.

ERZSIKE: Láttam...

TÖRÖKNÉ (*előlép és közbeszól*): Erzsike, te mindig többet látsz; mint mi. Jó volna, ha kissé megfékeznéd a fantáziádat. A végén is úgy tűnik fel, mintha mi bántanánk, üldöznénk Teréz nénit.

ERZSIKE: Én ezt nem mondtam.

TÖRÖKNÉ: Jól van. Hagyjuk ezt. De mi jutott eszedbe a szakácsnéval karfiolt hozatni?

ERZSIKE (*zavartan*): Hát...

TÖRÖKNÉ: Nos?

ERZSIKE (*elszántan*): Teréz néninek hozattam, a megtakarított pénzből. Tudom régebbről, mennyire szerette a karfiolt.

TÖRÖKNÉ: Régebbről? Édes fiam, nem haragszom reád a jó szivedért. De ami sok, az sok. Ami volt, elmúlt. A régi idők többé vissza nem térnek. Ma örülni kell, ha hajléka és fedele van az embernek. És most még egyet. Végighallgattam az imént vitatkozástokat.

Meg vagyok győződve róla, hogy Jolán kifogástalanul udvarias volt Teréz nénivel szemben, te pedig tuloztál és...

HARMADIK JELENET.

Előbbiek, Teréz néni.

TERÉZ NÉNI (*csöndesen*): Nem háborgatlak benneteket?

TÖRÖKNÉ: Dehogy is háborgatsz édes Terézem.

TERÉZ: Haragosnak látszol?

TÖRÖKNÉ: Sok baj van a háztartással és mindennel... És erről jut eszembe, valamire kérni akarlak édes Terézem.

TERÉZ: Hát adhatok én még valakinek valamit? Ha igen, nagyon szívesen.

ERZSIKE: Ne beszéljen így, édes jó Teréz néni. Maga sokat tud adni mindnyájunknak. Az életével példát mutat nekünk, milyeneknek kell lennünk, ha méltók akarunk lenni az ember névre.

TÖRÖKNÉ (*Terézhez fordulva*): No látod édesem. Itt van egy kis rajongó, ki úgy imád téged.

TERÉZ (*gyöngéden komlokon csókolja Erzsikét majd Töröknéhez fordul*): Mit parancsolsz kérlek?

TÖRÖKNÉ: Egy nagy-nagy szívességre kérnék. Persze csak úgy, ha nem értesz félre

s ha nem esik terhedre a dolog. Máskülönben ne beszéljünk róla. Talán emlékszel még édes Terézem, az én kedves, jó barátnőmre, Ring Lizire?

TERÉZ NÉNI: Hogyne. Tüneményes szépség volt Lizi.

TÖRÖKNÉ: Bizony az. Nagy szerencsét csinált, egy báró vette feleségül.

TERÉZ NÉNI: Igen. Hallottam ezt is. Hanem nagyon rossz ember volt a férje. S nagyon kegyetlenül bánt Lizivel. Az asszony csak azóta él nyugodtan, mióta özvegyen maradt.

TÖRÖKNÉ: Ez igaz. De nagy örökség maradt az ura után és fényes társadalmi állás. Engem mindig szeretett Lizi s velem mindig barátkozott. Most azt írja, hogy eljön hozzánk egy-két napra látogatóba, leányával Florával.

TERÉZ NÉNI: Nos?

TÖRÖKNÉ (*zavartan*): Leányával jön. Ők nagy kényelemhez vannak szokva... Két szobára okvetlen szükségük van. Ezért azt gondoltam, hogy erre a pár napra kölesön kérem a szobádat. Csak egy pár napról van szó... Addig talán beköltöznél a leányok szobájába.

ERZSIKE: Édes anyuskám, a Teréz néni

kényelmét még sem kellene zavarni. Inkább Flórát kellene hozzánk költöztetni.

TÖRÖKNÉ: Nem, azt nem lehet. Lizi megírta, hogy csak úgy jöhet, ha alkalmas a lakásunk, azaz van két egymásba nyíló, nélkü lözhető szobánk. Én már megírtam a választ, most Teréz nénitől függ, hogy elküldhetem-e a levelet?

TERÉZ NÉNI: Csak küld el.

TÖRÖKNÉ: Köszönöm kedvesem.

TERÉZ NÉNI: Ugyis el akarok menni pár hétre Milkáékhoz.

TÖRÖKNÉ: No de most ilyen hirtelen.

TERÉZ NÉNI: Már régen gondolkozom rajta.

TÖRÖKNÉ: De aztán visszajössz ugye kedvesem?

TERÉZ NÉNI: Majd értesítlek. (*Erzsikéhez fordul*) Téged mindenesetre értesítlek anygalom.

NEGVEDIK JELENET.

Előbbie k. Szakácsné.

SZAKÁCSNÉ: Kezét csókolom, itt van a Kálmán urfi.

TERÉZ NÉNI: Kálmán!...

ERZSIKE: Itt van.

TÖRÖKNÉ: Hol?

JOLÁN: Milyen meglepetés.

ÖTÖDIK JELENET

Előbbiek. Kálmán.

KÁLMÁN (*Teréz nénihez megy, megcsokolja kezét, homlokát, majd a többieket köszönti*): No de édes jó Teréz néni, ne izgassa úgy fel magát.

TERÉZ NÉNI: Már nyugodt vagyok. Boldog vagyok. És áldom az Istent ...

KÁLMÁN: Üljön be szépen ebbe a karosszékbe. Ha ilyen izgatott lesz, nem is merem elmondani a jó híreket, amiket hoztam.

TERÉZ NÉNI: A legjobb hír, hogy itt vagy épen, egészségesen. Áldassék érte az Ur Isten neve!

KÁLMÁN: Bizony áldassék. Az ő kegyelme mentett meg száz haláltól. De tudom is, hogy Teréz néni folyton imádkozott értem.

TERÉZ NÉNI: Imádkoztam, ájtatos, buzgó, alázatos szívvvel, az Ur meghallgatott.

KÁLMÁN: Kaptam hat heti szabadságot. Szaladtam Teréz nénihez Kolozsvárra. Ott hallottam, hogy ide költözött. Aztán meg még egy hirt hallottam ...

TERÉZ NÉNI: Mit?

KÁLMÁN: A bank, hol Teréz néni pénzét tartotta, kiegyezkedett hitelezőivel és meg van a pénze, Teréz néni, s meg vannak az értékpapírok, minden ... Teréz néni maga most me-

gint gazdag asszony. Ugye örül, ugye boldog most?

TERÉZ NÉNI: Örvendek. Örvendek, te érted meg (*Erzsikére pillant*) azokért, kik szívemnek kedvesek. No nézd csak a kis Erzsikét, milyen nagy leány lett belőle.

KÁLMÁN (*tréfásan*): Bizony nagy leány. Szép leány.

TERÉZ NÉNI (*nagyon komolyan*): Jó leány. (*Csönd*). És most mi a terved, kedves Kálmánom?

KÁLMÁN: Teréz néni mellett maradok, mig vissza nem kell mennem.

TERÉZ NÉNI: Jól van. Akkor hát elki-sérsz engem Milkáékhoz.

KÁLMÁN: Teréz néni Milkáékhoz akar menni?

TERÉZ NÉNI: Igen, meglátogatom őket, mielőtt hazamennék Kolozsvárra.

TÖRÖKNÉ: De édes, jó Terézem, minek törnéd magadat a sok utazással.

TERÉZ NÉNI: Hát a barátnőd Olga? Őszintén megvallva én nem szeretek mással egy szobában lakni. A szobámat pedig odaadtad a bárónőnek.

TÖRÖKNÉ: Bocsáss meg... kérlek, bocsáss meg... Azonnal írok neki, hogy nincs hely.

TERÉZ NÉNI: Nem fiam, ne írj. Van hely bőven. Én ma utazom Kálmánnal.

TÖRÖKNÉ (*kérlelve*): Bocsáss meg nekem. Ne haragudjál reánk. Talán ügyetlenek voltunk, de rosszakarat nem volt bennünk. Édes, jó Teréz, mondd hogy nem haragszol.

TERÉZ NÉNI: Egy percig sem haragudtam. Most meg már örülök, hogy így történt minden. Sokat tanultam a legfőbb, legszükségesebb tudományból, az emberismeretből.

TÖRÖKNÉ (*alázatosan*): Maradj legalább még pár napig.

TERÉZ NÉNI (*határozottan*): Egy óráig sem kedvesem.

TÖRÖKNÉ: Hát haragszol?

TERÉZ NÉNI: Még egyszer mondom, nem. Hogy ezt be is bizonyítsam, én kérek tőled valamit.

TÖRÖKNÉ (*mohó szolgálatkészséggel*): Oh Istenem... Parancsolj nekem. Örülök, ha szolgálatodra állhatok.

TERÉZ NÉNI: Arra kérlek, hogyha rendbe jöttem, ereszd el hozzám ezt a kis leányt. (*Erzsike haját simogatja.*) Hadd maradjon nálam, míg csak meg nem unja magát.

TÖRÖKNÉ: Nagyon szívesen. De bocsáss meg Jolánkának is... Ő ideges és ügyetlen volt, de megbánta.

TERÉZ NÉNI: Lehet. Egyelőre azonban csak Erzsike számára van hely házamban és szívemben. Isten veletek!

KÁLMÁN: De édes néném, hát mi történt itt?

TERÉZ NÉNI: Majd otthon beszélünk róla, édes Kálmán. A mi békés, kedves otthonunkban. Ott még a keserű, fájdalmas dolgok sem fájnak olyan nagyon. De most bucsuzzunk s ha még valaha találkozunk, békében és szeretetben lássuk egymást.

Függöny.

☺ ☺ ☺

Szerzőtől megjelentek :

Az ifjúság részére alkalmas könyvujdon-ságok:

Kis ördögök. Irta Pásztor József. Négy fluoreszáló eseményét mondja el a szerző ebben a kötetében bájos megfigyeléssel, kacagtató humorral. Ára 1 kor. 50 fill.

Négy lábú bajtársaink. (Állatok a háborúban.) Irta Pásztor József. A nagy háború megkapó állattörténetei ezek. A gazdagon illusztrált kötet ára 4 korona 50 fill.

Kaphatók:

Légrády Testvérek könyvkiadóhivatalában,
Budapest, V., Vilmos császár-ut 78. és
minden könyvkereskedésben.

Az „Ifjúsági Színjátékok“ legközelebbi sorozatába írni fognak:

Alba Névis
Komáromi János
Móra Ferenc
Pásztor József
Somlay Károly

Az „Ifjúsági Színjátékokban“ eddig megjelentek:

Elnök válság.	Irta Benedek Marcell.
Teréz néni.	Irta D Lengyel Laura.
Rákóczi lobogója.	Irta Lampért Géza.
A hadiárvánk.	Irta Pásztor József.
A Kárpátokban.	Irta Pásztor József.

Egy füzet ára 80 fillér.

Kaphatók:

Légrády Testvérek könyvkiadóhivatalában,
Budapest, V., Vilmos császár-ut 78. és
minden könyvkereskedésben.

